

Oříšek a hvězdičky

Písničku desátou můžete při měsíčku slyšet na každém dvorku, kde má boudu oříšek.

A tak na jednom dvorku v jedné boudě bydlel jeden oříšek. Vždycky ráno přišli a řekli mu:

„Pořádně to tu přes den ohlídáš. Slepice, husy a kachny. A taky vrabce, aby drůbeži nezobali zrní.“

Oříšek to všecko hlídal. A navíc ještě štěkal vozům na kola, když moc vrzala. Hlídal a štěkal až do večera. Když si chtěl trochu odpočinout, přišli znova:

„Bude tma, a tak musíš hlídat dál. Slepice, husy a kachny, aby je někdo nepobral.“

Oříšek hlídal až do rána. A ráno zas přišli...

Ten oříšek měl jedno oříščí přání. Aby chvíli nemusel hlídat a mohl se dívat jen tak na nebe a počítat hvězdičky.

„Tak víš co?“ poradil mu kocour, který tam chodil okolo. „Já budu dnes hlídat místo tebe. Ty si počítej ty hvězdičky.“

A kocour si vyskočil nahoru na boudu a svítil očima. Oříšek se dal do počítání hvězdiček:

„První, druhá, třetí, čtvrtá...“

A dál nic.

„Pročpak nepočítáš?“ povídá kocour. „Dál neumíš?“

„Ale umím,“ řekl oříšek a počítal: „...pátá, šestá, sedmá, osmá... haf!“

„Jakpak to divně počítáš?“ povídá kocour.

A oříšek se naježil a počítal čím dál tím hůř:

„Haf haf haf haf haf haf!“

Tak to bylo až do rána. Protože tisíc hvězdiček by oříšek dokázal spočítat tisíckrát po jedné, ale když je u toho jediný kocour, musí na něho oříšek tisíckrát zahafat.

K ránu, když kocour odběhl na seník, si oříšek jen vzdychl a spustil tu svou oříščí písničku.

Haf haf haf haf,
haf haf haf.
Měsíc jde po nebi,
já sedím na dvorku,
pořád mi říkají,
dej pozor, Azorku,
na zloděje,
ach, na zloděje!
Haf haf haf haf,
haf haf haf.

Haf haf haf haf,
haf haf haf.
Měsíci pomáhám
ohlídat hvězdičky,
a ráno ospalý
počítám slepičky,
ó jejeje,
ach, ó jejeje.
Haf haf haf haf,
haf haf haf.

Oříšek a hvězdičky

Uspěchaně

